

anerkendte arbejdsløshedskasse, hvis område spørgsmålet nærmest vedrørte, nemlig Handels- og Kontorfunktionærernes Arbejdsløshedskasse. Denne arbejdsløshedskasse udtalte, at den blandt sine medlemmer havde et større antal handelsrejsende og repræsentanter, at kassen i hele sin eksistens havde haft sådanne medlemmer, der er en bestanddel af fagets udøvere, og at kassen derfor ikke kunne anbefale anerkendelse af den nye arbejdsløshedskasse. Denne udtalelse fik Danmarks aktive Handelsrejsende lejlighed til at udtale sig om, og foreningen bemærkede, at kun et mindre antal, nemlig 13 pct., af samtlige handelsrejsende er medlemmer af Handels- og Kontorfunktionærernes Arbejdsløshedskasse, medens ca. 7 000 eller godt halvdelen af de handelsrejsende er medlemmer af Danmarks aktive Handelsrejsende. Det, for at bruge skrivelsens udtryk, mindre antal handelsrejsende, der er medlemmer af H. og K.s kasse, er 1711, og efter de oplysninger, jeg har fået fra Danmarks aktive Handelsrejsende, havde indtil den 8. januar 1960 229 indmeldt sig som medlemmer i den nye arbejdsløshedskasse, der som sagt iøvrigt endnu ikke er trådt i funktion.

Sagen blev herefter den 12. januar i år behandlet på et møde i arbejdsnævnets afdeling angående arbejdsløhedsforsikringen, og det blev her af et flertal vedtaget at udtale, at man ikke fandt, der var fornødent grundlag for at tage stilling til sagen, forinden der forelå et resultat af de undersøgelser, der blev foretaget af det i 1959 nedsatte udvalg vedrørende anerkendelse af arbejdsløhedskasser, således at *sagens videre behandling i arbejdsnævnet blev udsat*. Et mindretal på 2 af nævnets medlemmer var principielt stemt for, at arbejdsløhedskassen burde have anerkendelse. Det ene medlem — det var fhv. landstingsmand Melchior Kjeldsen — kunne dog som subsidiær løsning tilslutte sig flertallets opfattelse, at sagens behandling blev udsat. Et andet mindretal på 3 medlemmer var principielt imod, at der blev meddelt kassen anerkendelse. Dette mindretal havde dog intet imod, at nævnet ikke afgav nogen egentlig udtalelse, men ventede på afslutningen af udvalgets undersøgelser.

Den 1. februar i år blev sagen af arbejdsdirektoratet sendt til socialministeriet med oplysning om det passerede, men forinden havde det ærede medlem hr. Ninn-Hansen som nævnt bedt mig oplyse min stilling til andragendet. I mit svar til det ærede medlem nævnte jeg den mulighed, at jeg, når andragendet forelå, ville sende det til udtalelse i det før omtalte udvalg, og efter at jeg havde haft lejlighed til at sætte mig nøjere ind i sagen, anmodede jeg udvalgets formand, hr. departementschef Dreyer, om at foranledige anerkendelsesspørgsmålet af denne kasse inddraget i udvalgets overvejelser. Med hensyn til denne beslutning skal jeg bemærke følgende:

Det ærede medlem hr. Ninn-Hansen citerede en del af arbejdsløshedslovens § 7, stk. 1, men ikke hele stk. 1. Dette stykke lyder således:
„Enhver arbejdsløshedskasse har ret til at få offentlig anerken-